

BLAUWBAARD

Er was eens...

...een man die heel rijk was. Hij woonde in een prachtig paleis met schitterende torens. In de kelder van het paleis bewaarde hij zijn rijkdom: daar lagen grote bergen goudstukken en brokjes zilver en platina. In een glazen kast lagen roze en blauwe diamanten en zelfs een zwarte. Het paleis stond vol mooie meubels, aan de muren hingen imposante schilderijen en de man had een koets die bedekt was met een dun laagje goud. Rond het paleis lag een enorm park met grote oude bomen. Langs de paden stonden prachtige tuinhuisen, alle begroeid met rozen, druiven en blauwewegen. Toch had de rijke man een probleem: hij had een blauwe baard. Dat maakte hem zo lelijk, dat alle meisjes en vrouwen schrokken als ze hem zagen.

Naast het paleis woonde een deftige dame in een groot landhuis dat leek op een taart van stenen. Elke dag dronk ze thee met melk en om vijf uur at ze gebakjes met frambozen en bosbessen. Ze had twee mooie dochters. Op een dag ging Blauwbaard bij de vrouw langs en vroeg of een van haar dochters met hem mocht trouwen. Maar de dochters wilden dat niet. Niet alleen omdat hij er met zijn blauwe baard zo lelijk uitzag, maar vooral omdat ze bang voor hem waren. Blauwbaard was namelijk al vaker getrouwd. En al zijn bruiden waren spoorloos verdwenen...

Blauwbaard bood aan dat de meisjes altijd in zijn tuinhuisen mochten komen om feestjes te geven en er te

blijven slapen. Ze hoefden er niets voor te doen. Steeds als ze in de tuin kwamen, stonden de huisjes vol taartjes, limonade en andere lekkernijen. De zusjes maakten gretig gebruik van het aanbod. Met vrienden spraken ze vaak af in het mooiste en grootste tuinhuis. Daar liepen bedienden rond met grote glimmende schalen vol chocola, koekjes, snoep en cakejes. Alles was zo fijn, dat een van de dochters begon te denken dat die Blauwbaard toch wel een aardige man was, en ze trouwde met hem.

Een maand na de feestelijke bruiloft, waar alle vrienden en vriendinnen van het meisje bij waren geweest, vertrok Blauwbaard voor een reis van zes weken, omdat hij belangrijke zaken moest regelen. Hij stelde voor dat zijn vrouw een paar vriendinnen zou uitnodigen en veel plezier moest maken. Daarop overhandigde hij haar een grote bos met alle sleutels van het paleis. De sleutels van de kamers met het goud, het zilver en de diamanten, de sleutel van de bibliotheek, van de wijnkelder en de

voorraadkamer, en de sleutel van de snoepkamer. Ook was er een klein sleuteltje bij. Die was van de kleine kamer aan het einde van een lange donkere gang. 'Je mag overal komen, alle deuren openmaken, maar dat ene kamertje mag je niet betreden. Het kleine sleuteltje mag je niet gebruiken. Dat is streng verboden.' Het meisje schrok van de scherpe toon in zijn stem en toen ze naar hem opkeek, zag ze dat er een woeste blik in zijn ogen lag. Plechtig beloofde ze aan Blauwbaard dat ze het kleinste sleuteltje niet zou gebruiken en dat ze de deur van het mysterieuze kamertje niet open zou maken.

Die zes weken was het een gezellige boel in het paleis. Alle vrienden en familieleden van het meisje kwamen langs om te genieten van de luxe in het grote paleis en om met eigen ogen de schitterende rijkdom te bekijken. Het meisje genoot van het gezelschap. Want als Blauwbaard thuis was, durfde bijna niemand langs te komen. Nu complimenteerde iedereen haar met het mooie huis, en vertelde haar dat ze geluk had met zo'n rijke man.

Toch knaagde er iets. Het meisje kon de gedachte aan het kleine kamertje niet uit haar hoofd zetten. Op een ochtend kon ze haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Ze liep de lange donkere gang door, naar de deur. Even twijfelde ze nog. Toen draaide ze het slot open. De deur zat helemaal vastgeroest, het meisje moest hard duwen voor de deur meegaf en openzwaaide. In het kamertje was het erg donker. Het duurde even voor ze begreep wat ze zag. Er stonden langwerpige glazen bakken, waarin bevroren vrouwen lagen. De ex-vrouwen van Blauwbaard! IJskoude wolkjes dreven langs hun gezicht.

Het meisje schrok zo, dat ze snel de kamer verliet en de deur achter zich dichttrok. Toen ze de deur weer op slot draaide, zag ze dat de sleutel veranderd was. Hij was helemaal zwart geworden. Het meisje rende naar de keuken en probeerde de sleutel driftig schoon te boenen met koperpoets, met zilverpoets... Maar wat ze ook deed, de sleutel werd steeds zwarter.

Ineens hoorde ze iemand op de keukendeur kloppen. Blauwbaard? Nee, gelukkig, het was haar zus. Die schrok toen ze het gezicht van het meisje en de zwarte sleutel zag: 'Wat is er gebeurd? Wat heb je gedaan?'

'Ik ben in de geheime kamer geweest. Daar liggen de ex-vrouwen van Blauwbaard,' stamelde het meisje. Toen hoorden ze ineens de zware stem van Blauwbaard, die eerder van zijn reis teruggekomen was. 'Vlug, verstop je boven,' zei ze en duwde haar zus de trap op, de toren in.

Toen Blauwbaard in de keuken kwam, keek hij als eerste naar de bos sleutels. De sleutels hingen zwaar aan de pols van het meisje, dat probeerde het zwarte sleuteltje in de palm van haar hand te verbergen. Maar Blauwbaard had het al gezien. 'Je bent in de kamer geweest,' zei hij kil. 'Dat had je niet moeten doen. Nu moet ik jou daar ook opsluiten.'

